

Øre paa Melisen. Med Hensyn til Statskassen er Forholdet faktisk dette, at paa udenlandsk Raasukker til Raffinering taber den 5 Øre pr. 100 Pd., paa indenlandsk Raasukker vinder den 23 Øre pr. 100 Pd., paa Konsumsukker faar den et Tab fra 25 til 50 Øre pr. 100 Pd., og til Gengæld faar den en Gevinst paa 30 Øre pr. 100 Pd. paa uraffineret Melis, og endelig er der en Nedgang paa vestindisk Sukker. Saa vidt jeg har kunnet regne ud — det er efter Toldassistent Hallagers Tal, de ligge ganske vist noget tilbage, de ere fra 1904 — vil Staten i alt tabe 200,000 Kr. I det hele og store bliver det altsaa ved Sukkerbeskatningen det samme.

Jeg har en Anmodning at rette til den højtærede Minister. Der staar i Lovforslaget, at Raffinaderierne skulle under Kontrol; men der staar ikke, at Fabrikkerne skulle under Kontrol. Det staar der heller ikke i de tidligere Love. Nu er det vist rent juridisk-teknisk saaledes, at de Herrer Jurister bruge, hvad man kalder en Modsætningsfortolkning. Vil det derfor ikke være rigtigt at sætte ind i Lovforslaget, at baade Roesukkerfabrikkerne og Raffinaderierne skulle under Kontrol? Men saa er der en anden Ting, det er dog væsentlig et formelt Spørgsmaal, men jeg tror dog, at det har nogen Værdi. Det er det, om det ikke var muligt at faa Sukkerpositionerne flyttede og satte ind i Afgiftsloven, medens der saa i Toldloven kom til at staa: „Sukker, se Afgiftsloven“. Vi kunne, som bekendt, ikke forandre Afgiften paa noget Punkt uden at forandre Toldlovens Sukkerposition. Jeg tror derfor, det er rent praktisk, at Tolden paa Sukker og Afgiften af Sukker staa i selv samme Lov. Det er, som sagt, mere formelt.

Men saa har jeg en Henstilling, hvori der ligger en Realitet, nemlig om den ærede Minister ikke kunde finde Vej til at give Importørerne en Haandsrækning. Det er blevet fremhævet fra forskellige Sider, ogsaa af det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow), at Polarisationen ikke er helt nøjagtig. Selv om man er vel øvet, kan man dog let tage fejl. Man køber jo ogsaa ofte Sukkeret efter en Typeprøve. Og nu kunde det jo hænde, at naar man køber Sukker, der polariserer 97,9, at saa ved Fugtighed undervejs eller simpelthen ved, at Apparatet er noget anderledes, det Sukker, som man i god Tro har købt til Polarisation af 97,9, polariserer til 98,1. Det kan meget let ske, at der kommer

denne lille Forskel. Var det da ikke muligt, at man kunde træffe en Ordning, hvorefter man i det Øjeblik, der forelaa en f. Eks. af en Statskemiker beediget Erklæring eller en officiel Erklæring om, at Sukkeret ved Afsendelsen havde polariseret 97,9, ikke vilde behandle det efter den højere Sats, selv om det nu polariserede 1 eller 1½ eller 2 pro mille over det tidligere, forudsat at Importøren har været i god Tro. Det kan oven i Købet faa Betydning, naar man har en Toldsats til 5 Øre og een til 3 Øre. Det kan betale sig at indføre Sukker til 3 Øre, men ikke at give 5 Øre, fordi det polariserer 0,1 højere. Jeg henstiller, om den højtærede Minister ikke kunde finde en Vej til at give Importørerne og for Resten ogsaa Raffinaderierne den Fordel, saa at de ikke skulle komme i Klemme og Vaande, naar Sukker, som de have købt efter en Prøve, polariserer en lille Smule højere.

Jeg skal ikke komme længere ind herpaa. Jeg har jo allerede talt alt for længe. Til Slutningen vil jeg kun bede den højtærede Minister, om han ikke, idet jeg indrømmer, at man maaske alt i alt kan akkviescere ved det Toldforlig, der er kommet i Stand, selv om det maaske ikke har taget saa mange Hensyn paa alle Punkter, som det burde, alligevel kan gøre en Indrømmelse paa de Punkter, jeg her har fremdraget angaaende Raffinaderierne og Importørerne. Derfor vil jeg for mit Vedkommende være glad ved, om Sagen kommer til Udvalg, thi derved bliver det jo muligt, at den ogsaa kommer i Fællesudvalg.

Ludvig Reventlow: Jeg vil takke det ærede Medlem, som nu talte, fordi han har henledet Opmærksomheden paa, at der foruden De danske Sukkerfabrikker, foruden Fabrikken i Nykøbing og Fabrikken i Larsbjørnsstræde ogsaa er en hel Del andre, der have Interesse i Sukkerlovgivningen. Jeg tænker derved paa dem, der levere Sukkerroerne til De danske Sukkerfabrikker. Det er ret karakteristisk for Situationen, som den er for Øjeblikket, at der tales længe frem og tilbage om Fabrikernes Stilling, om De danske Sukkerfabrikker og andre Fabrikker, men om Sukkerroedyrkerne, der dog repræsenterer 6,000 Mennesker, har der, saa vidt jeg har hørt, slet ikke været Tale. Deres Interesser, mener jeg, at man er gaaet lovlig nær ved den Ordning, der nu er truffen.

Jeg forstod ikke ganske den Beregning, det ærede Medlem gjorde med et